

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 717/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2015 prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 112/2012 zo 17. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 36 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 112/2012 zo 17. júla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Partizánske z 10. januára 2011

o zamietnutí žaloby o náhradu škody spôsobenej nezákonne uvalenej väzby v trestnom konaní s odôvodnením, že si väzbu zavinil sám predchádzajúcou trestnou činnosťou (dovtedy bol 13-krát súdne trestaný).

2. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv rozsudkom krajského súdu zo 17. júla 2014, tento rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania v sume 340,90 €, ktorú je povinný zaplatiť krajský súd na účet jeho právneho zástupcu v lehote 2 mesiacov od doručenia nálezu.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

5. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám

zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

6. Po predbežnom prejednaní sťažnosti a jej prijatí na ďalšie konanie ústavný súd pri vyžiadaní si spisu od príslušného okresného súdu zistil, čo mal inak uviesť advokát pri riadnom plnení si svojich povinností, že sťažovateľ podal súbežne aj dovolanie proti namietanému rozsudku odvolacieho súdu, ktoré sa vedie na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Cdo 485/2014, a o ktorom zatiaľ nebolo rozhodnuté.

7. Nie je preto dôvod na to, aby ústavný súd v rozpore s vyššie popísaným princípom subsidiarity, ako i v rozpore s princípom minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, do doby než dovolacie konanie bude skončené vo veci (paralelne) rozhodol. Nie je dôvod ani na to, aby ústavný súd konanie prerušil a vyčkával so svojim rozhodnutím až do vydania rozhodnutia dovolacím súdom, lebo sťažovateľ sťažnosť môže podať až po doručení rozhodnutia o dovolaní [porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Soffer v. Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48].

8. Z uvedených dôvodov sťažnosť odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015

